

жилица-та; отъ друга-та непримѣними-те верхове на планина-та. Вънутрь въ гъстѣй лѣсъ на залѣпналы листовѣ съ плектаны сплетены нищо не можеше да видишь нищо средъ пладне; а отъ окрестность-та на ближній голѣмый брегъ предлежащій на планина-та открываше ты всы-те высокы камени на окрестность-та, и по нататакъ море-то, въ кое-то ся видеше навремени иѣкой корабъ че идеше отъ Европа, или отхождаше камъ нея. На реченный брегъ ся собираха надвечерь, и ся веселяха тихомъ съ хладный воздухъ, съ благоуханіе-то на цвѣтове-те, съ чурченіе-то на изворы-те и съ послѣдны-те гармоніи на свѣтлость-та и сѣнка-та.

Нищо не бѣ по сладко отъ оныя имена, кои-то бѣха дали на драгы-те тыя лабиринтове сограды. Предреченный брегъ, отъ кои-то мя гледахаче ндяхъ отъ далечь, называвашеся: **ГЛЕДАЛО НА ПРИЯТЕЛСТВО.** „ Павель и Виргинія като си играяха бѣха посадили памучна трость, верху коя-то, когда мя видяха покачаха бѣла карма за да извѣстятъ пришествіе-то ми, какъ-то верху ближна-та планина покачаха хоругва (шантиера) кагда си види